

Vzdělávání už na Kutnohorsku není popelka

6.5.2026 - Lucie Römer | Eduzmena

Starosta Kutné Hory kráčí po boku Eduzměny čtvrtý rok. Za tu dobu se jeho město stalo spoluzakladatelem Centra podpory vzdělávání Kutnohorsko a přispívá na jeho provoz. Co se podle Lukáše Seiferta ve školství na Kutnohorsku pohnulo? A kam by ho chtěl dál směřovat?

Jednou z důležitých cílových skupin, s nimiž Eduzmena pracuje, jsou zřizovatelé škol. Změnilo se podle vás díky tomu vnímání vzdělávání mezi starosty?

Centrum podpory vzdělávání pracuje s daty, takže školy i zřizovatelé dnes vědí více o svých výsledcích například v oblasti wellbeingu žáků i učitelů. Eduzmena zároveň otevřela témata, která se dřív neřešila, kupříkladu otázku duševního zdraví žáků. Poskytla také podporu při komunikaci s rodiči i veřejností, což bylo klíčové zejména při složitých změnách, jako bylo řešení segregovaných tříd. Ze školství se v regionu stalo téma. Vzdělávání tu už není popelka.

Jaké hlavní přínosy Eduzměny a Centra podpory vzdělávání pozorujete přímo na školách?

Školy začaly samy definovat své potřeby, přešly z pasivního přijímání projektů k aktivnímu plánování, jsou otevřenější spolupráci a podpoře. Podařilo se nastavit rovnoměrnější přerozdělování žáků s podpůrnými opatřeními či odlišným mateřským jazykem mezi školami, komunikaci s rodiči i podporu ředitelů v manažerských a komunikačních kompetencích.

"Školy začaly samy definovat své potřeby, přešly z pasivního přijímání projektů k aktivnímu plánování, jsou otevřenější spolupráci a podpoře."

V čem vidíte na školách v regionu momentálně nejpalčivější prostor pro zlepšení?

Máme tady obrovský deficit ve stavu školních budov. Já jsem za svoji kariéru, během níž jsem působil deset let na MŠMT, bohužel nikde nenarazil na tak špatný stav školních budov jako v Kutné Hoře. Snažíme se to napravit, na školách probíhají investice v řádech desítek milionů.

Když odhlédneme od materiálních záležitostí, co by bylo dobré na zdejších školách podpořit?

Spolupráce mezi ředitelkami je podle mě velmi dobrá, jsou v pravidelném kontaktu, ale spolupráci mezi učiteli by šlo ještě posílit. Mohli by se ještě více propojit, a to jak napříč školami v oblasti jednotlivých předmětů, tak v rámci škol, mezioborově – aby třeba víc vnímali, co učí jejich kolega ve vedlejší hodině. Mohli by sdílet postupy, vzdělávací materiály, diskutovat, na co narážejí i například u žáků-cizinců. Protože v Kutné Hoře za posledních deset patnáct let rapidně vzrostl podíl cizinců, pravděpodobně to bude pokračovat a řada škol má už teď přes dvacet procent žáků s odlišným mateřským jazykem. Ta situace je pro ně opravdu náročná.

V této oblasti se snaží pomáhat i Centrum podpory vzdělávání - pořádá například pravidelná setkání služeb a neziskových organizací, které se tomuto tématu věnují, dělá workshopy pro učitele. Co by ještě prospělo?

Největší problémy se zařazováním do vzdělávacího procesu nastávají u dětí ve vyšším věku. Pokud tu žák, který umí například jen mongolsky, má nastoupit do šesté, sedmé třídy, je jeho vzdělávací cesta v podstatě ukončena. Na školu sice nastoupí, ale na konci roku často propadne, zbytečně ten rok ztratí a obtíže pokračují. Za mě to řešení ale není v moci radnic, ohromný deficit v něm má stát. Dávalo by mi smysl poskytnout takovému dítěti první půlrok intenzivní jazykovou přípravu a až potom ho zařadit do běžné výuky. Jinak je to extrémně složité pro pedagogy i pro dítě. I proto město ve spolupráci se společností Foxconn, která to platí, pomohlo zřídit místo učitelky češtiny pro

cizince, což alespoň částečně s tímto problémem pomáhá. Pokud se to týká jednotek případů, dá se to nějak řešit individuálně, ale v našem případě to skutečně volá po systémovém řešení na straně státu.

Co ještě se vám při začleňování dětí s odlišným mateřským jazykem osvědčilo?

Jsmo moc vděční, že tu nevznikla segregovaná škola plná ukrajinských dětí, tak jako třeba v Kolíně – nefunguje to. Zároveň hlídáme zatíženost každého jednotlivého třídního i školního kolektivu ve městě tak, aby byla co nejrovnoměrnejší. Aby mohlo každé dítě dosahovat maxima svého potenciálu. Jako přínos vnímám i to, že Centrum podpory vzdělávání vede učitele k individuálnímu přístupu a pořádalo například workshopy na téma práce s dětmi s jiným mateřským jazykem. Pedagogická podpora je totiž přesně věc, kterou už zřizovatel ve své agendě nemůže komplexněji obstarat. Můj předpoklad je takový, že centrum má být zaměřeno hlavně na síťování a na regionálně dostupnou pedagogickou podporu.

Pedagogickou podporu nabízí víc organizací, v čem vidíte výhodu kutnohorského centra?

Máte pravdu, věnuje se tomu například Národní pedagogický institut a spousta dalších organizací. Nefungují ale systematicky v jednom prostoru, tudíž tolik neznají zdejší „terén“.

Nedávno jste řekl, že na Kutnohorsku vzniká skutečný vzdělávací ekosystém a že díky setkávání různých aktérů dochází k celkově lepšímu porozumění. Co to přesně v praxi znamená?

Z lidí, kteří dřív seděli vedle sebe a vyslechli si třeba přednášku nebo školení v oblasti vzdělávání, se stávají lidé, kteří ta témata řeší aktivně a spolu a znají svoji odpovědnost v rámci toho systému. Sdílíme informace, data, přístupy, potkáváme se, diskutujeme. A to nejen s řediteli, ale i s učiteli a rodiči. Zvyšuje se zájem o vzdělávání obecně i o podmínky ve školách.

"Sdílíme informace, data, přístupy, potkáváme se, diskutujeme. A to nejen s řediteli, ale i s učiteli a rodiči."

Co se podle vás ze strany Centra podpory vzdělávání naopak ve vztahu k městu a rozvoji škol nepovedlo?

Za mě je dobré nejdřív vést podrobnější debatu, aby víc lidí pochopilo, o co jde. V nových regionech bych nejprve oslovil zkušené a uvědomělé starosty a zkusil bych pro věc nejdřív získat práve je. Ukázal bych jim data, popovídal si s nimi o vzdělávacích výsledcích z jejich škol a snažil se spolu s nimi najít řešení, jak to prostředí udělat příjemnějším a bezpečnějším a jak zajistit lepší výsledky. Pokud se tato fáze přeskočí, dlouho se to dohání a myslím, že v tomto na začátku narazila i Eduzměna na Kutnohorsku. Začala mapováním na školách, což je pro školy velmi náročné.

V jakém smyslu?

Školy si musely, aniž by pořádně chápaly důvod, dovnitř pustit někoho, kdo koukal, co dělají dobře a co ne. Hlubší debaty nad společnými cíli následovaly až potom. Já bych tím povídáním o různých přístupech ke vzdělávání začal. A dovezl bych jim ty úžasné inspirativní ředitele nebo pedagogy a vzdělávací poradce, kteří už podobné situace řešili jinde.

Kutná Hora je i v Klubu zřizovatelů EDUin. Co vám to přineslo?

Je to výborné pro síťování a sdílení dobré praxe. Na základě členství v klubu se často setkávám s různými starosty a zřizovateli z celé republiky. Máme dneska neformální skupinu asi šesti starostů a radních, kde sdílíme zkušenosti, navzájem si radíme různé postupy. Aktuálně řešíme například situaci okolo školních jídelen, slučování mateřských škol a provozního nastavení škol. Je to hodně přínosné a v mnohém mě to inspiruje.

Co vás v klubu například inspirovalo?

Sdílení IT služeb, webové stránky pod jednou IT správou, systém úklidů a správy školníků, ale i provozní záležitosti v rámci budov nebo podpory vzdělávání. Nejvíc se asi „hecuji“ s Roztokami u Prahy, kde mi pan radní sdělil, že bude najímat školní logopedku. To vedlo k tomu, že se mi pak také podařilo sehnat klinické logopedy k nám.

Dvacet regionů teď komunikuje s Eduzměnou o možném založení center podpory vzdělávání u nich. Chtěl byste jim něco doporučit, vzkázat?

Určitě bych jim založení doporučil, myslím si, že to je dobrá cesta, jak se o vzdělávací soustavu starat.

<https://www.eduzmena.cz/cs/aktualne/detail/vzdelavani-uz-na-kutnohorsku-neni-popelka>